

at den kirkelige Uro bundede dybere end i den højtærede Ministers forskellige administrative Handlinger. Den højtærede Minister henviste først til, at denne Uro havde været stigende i en hel lang Aarrække, ja, at den kunde spores tilbage til Loven af 1903, og at den naturligt ganske særlig var skærpet siden Lovene af 1922. Jeg tror dog, Ministeren har noget Uret i denne sin Betragtning, thi gennem alle disse konkrete Eksempler — der selvfølgelig kun var Gentagelser, og som maaske har trættet mange i Tinget — prøvede jeg at vise, at den Uro, som har været oppe ganske særlig i disse Aar, knytter sig til bestemte, konkrete Handlinger af Kirkeministeren. Dette tror jeg ikke, man kan komme udenom. Man kan ikke ganske i Almindelighed henføre Uroen til Menighedsraadsloven af 1922, thi naar man ser paa de forskellige Konfliktspørgsmaal, jeg har fremdraget, Spørgsmaalet om de kvindelige Præster, Spørgsmaalet om Rørdam-Loven og Spørgsmaalet om de sønderjydske Præstegaardsjorder, tror jeg, man maa indrømme, at det er Kirkeministerens Maade at tage disse Ting paa, der har fremkaldt Uroen i visse kirkelige Kredse. Det er jo ikke Menighedsraadene som saadanne, der har optraadt og udtalt deres Billigelse af Kirkeministerens Handlinger og derved fremkaldt Uroen; denne er kommet ad anden Vej. At den er til Stede, vil Kirkeministeren ikke kunne benægte — han har jo selv understreget det, men Ministeren mener blot, at maatte fralægge sig Ansvar for denne Uro.

Den højtærede Kirkeminister nævner, at et Medlem af Venstre, Folketingsmand Klaus Berntsen, skulde have udtalt, at en Sprængning af Folketirken vilde finde Sted, hvis Ryslinge-Daaben var blevet godkendt af Ministeren. Hvorvidt dette vilde ske, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men det modbeviser jo slet ikke, hvad jeg her har sagt, og jeg kan i denne Forbindelse kun sige, at Klaus Berntsen er den varmeste Ven af Folketirken og en absolut Modstander af Nedsættelsen af det kirkelige Udvalg, som jo er Udgangspunktet for vor Drøftelse her i Dag. Jeg vil tillige sige, at man umuligt kan tale om Virkningen af Lovene af 1922, thi Love, som kun har virket i et Spand af 4 Aar, kan jo ikke som saadanne allerede have fremkaldt en stor og levende Uro i Befolkningen. Denne Uro kan ganske bestemt henføres til de af mig anførte konkrete Tilfælde, hvor Ministerens Op-

træden og Handlemaade har været saadan, at den maatte vække Uro. Kirkeministeren henviser til, at vi gennem Menighedsraadene fik et nyt Vælgerkorps, og omtaler de forskellige Punkter med Hensyn til dette Vælgerkorps, hvor Ministeren synes, der er truffet en utilfredsstillende Ordning, nemlig Tilmeldelsen og dette, at Menighedsraadene med det forskellige Personantal dog har omtrent samme Indflydelse ved Afstemninger. Dette skal jeg slet ikke komme ind paa, idet jeg bestemt maa hævde, at Menighedsraadene og deres forskellige Sammensætning slet ikke har spillet nogen Rolle ved de forskellige Stridsspørgsmaal, her har været fremme. Vi ved jo, at Menighedsraadene blev spurgt, særlig i Sagen om de kvindelige Præster, og vi ved ogsaa, at Flertallet af Menighedsraadene var imod dette Forslag, men at Ministeren til Trods herfor dog igen fremsatte Forslaget herom. Men jeg vil dog tro, at selv om Menighedsraadene havde haft en anden Sammensætning, vilde Resultatet være blevet omtrent det samme.

Hvad Sammenlægning af Præsteembeder angaar; udtalte Ministeren, at han i denne Sag kun har Ansvar overfor Rigsdagen, men ikke kan erkende, at han overfor Menighedsraadene i de paagældende Sogne har noget særligt Hensyn at tage, i hvert Fald ikke, naar den endelige Afgørelse foreligger. Jeg maa dog alligevel indstændigt henstille til den højtærede Minister, at der i denne Sag fares frem med den største Lempe. Jeg behøver sikkert ikke at overbevise den højtærede Minister, som selv har været Præst i den danske Folkekirke, om, hvor nøje en Præst kan være knyttet til sin Menighed, og hvor nødtigt en Menighed ser dette Forhold opløst og Sognegrænsen slettet eller udvidet foruden de mange andre forskellige uheldige Forhold, der kan indtræde, naar to forskellige Sogne skal have samme Præst. Jeg vil altsaa indstændigt henstille til den højtærede Minister, at han her viser det største Hensyn overfor de forskellige Sogne og deres Ønsker.

Med Hensyn til de indre kirkelige Spørgsmaal vil den højtærede Minister give mig Ret i, at Ministeren til en vis Grad bør følge de Røster, der lyder fra Kirkens Mænd, fra Menighedsraadene og fra Biskopperne, men Ministeren henviser til, at det er en uheldig Ordning, at man i et Sogn med 20 000 Indbyggere kun har 15 Stemmer, i et Sogn med 500 Indbyggere derimod 6 Stemmer. Den højtærede Mi-